

CRISTOS A INVIAT !

Care este ecoul acestui adevăr în sufletele oamenilor de astăzi?

E adevărat că fuzeele și sateliții artificiali se plimbă în jurul pământului, încep să străbată spațiile interstelare și, în curând, omul se va înălța spre alte lumi. Savanții își pun întrebări: unul așteaptă cu înfrigurare să își vadă confirmate propriile ipoteze; alții încep să se outremure de zădărnici fantasticele lor descoperiri sau invenții în fața nemărginitei veșnicii. Aceștia din urmă Dumnezeu le apare, întâi, ca o necesitate, atât științifică cât și morală, apoi ca o speranță, pentru a sfârși cu sufletul înviorat de lumina caldă ce se revarsă din blânde priviri ale Fiului răstignit. Desigur că întrebările rămân: celelalte planete sunt locuite de oameni? Aceștia l-au cunoscut pe Dumnezeu? venit-a și la ei Mântuitorul? La toate aceste întrebări, care arată că dacă trupul omului e înfonetat de păine, sufletul îi este însetat de viața veșnică, viitorul va răspunde, mai curând sau mai târziu, sub o formă sau alta. Oricare ar fi însă răspunsul, el nu va putea schimba nimic din acest adevăr, pe cât de simplu pe atât de minunat: Cristos a înviat! Rămâne deci prima întrebare: care e răspunsul oamenilor vremii noastre la acest adevăr?

În exil, oricine are prilejul să-l cunoască, auzindu-l, simțindu-l sau căutându-l la cei de pe meleagurile unde l-au aruncat frământatele valuri ale pribegiei. Scriitori de seamă, după ce-au primit suprema onoruri pentru războaie arătate față de un anumit "racionalism" și "sociologism", încep să aducă, în aule foarte renumite, omagiul cuvenit virtuților morale. Pentru întrebarea ce ne-o punem, e mai puțin important a ști că atitudinea acestor scriitori reflectă curajul moral de a se întoarce la izvoarele vieții, sau simpla dorință de a intra în noul sens al istoriei. Importantă e constatarea că acest sens devine religios. Sens atât de precis că până și discipolii "Rațiunii" încep să-și caute strămoși și tradiții cu "tendințe religioase", oprindu-se, bineînțeles, cam pe la sfârșitul secolului al XVIII-lea.

Cât despre Neamul Românesc, credința lui cam n'a pus niciodată vreun semn de întrebare. El și-a croit destinul apărându-și Gila și Biserica la răspântia tuturor păgănilor, barbari sau civilizați. Când "cercurile cele mai progresiste" din Occident, și o parte din intelectualii noștri, începuseră să citească în cartea vieții - sau a deșartelor lor ambiții - lumina parjolului din Răsărit și nu la lumina lui Dumnezeu, neamul nostru l-a dat pe Căpitan. Apoi Moța și Marin, în Spania însângerată, unde "se trăgea cu mitraliera în chipul lui Cristos", și însuși Căpitanul, în propria lui țară, unde Cristos era răstignit cu arme mult mai perfide, au deschis și consacrat prin propria lor jertfă calea unei întregi generații ce se va forma, va încerca să trăiască și să lupte, și adesea va muri, în spiritul martirajului creștin. Ia o epocă deci în care, și adesea va muri, în spiritul martirajului creștin. Ia o epocă deci în care, re-înălțăm o parte din elita creștinismului occidental așteptă, exaltată sau prudentă, "minunile" ce trebuiau să nască din simpla transformare a instituțiilor sociale, Căpitanul, începând cu el însuși, a arătat că orice revoluționar trebuie să înceapă cu lupta împotriva răului din el, și că nimeni nu-și poate învinge zadarnicele ambiții pământești dacă nu crede că Cristos a înviat, deschizând astfel fiecărui om, și tuturor Neamurilor, calea învierii. Nu-i deci nicio mirare că în ciuda calvarului de astăzi, viața religioasă a Neamului Românesc înfricoșează de moarte pe cei ce-l răstignesc.

Dar care-i răspunsul poporului rus? Trecând peste cele îndurate dela 1917 încoace, amintim că în Rusia tot învățământul e îndreptat împotriva creștinismului mai ales. Din fragedă copilărie, fiecare trebuie să repete că Marx și Lenin au descoperit legile destinului omenesc și că Cristos n'a înviat. În timpul muncii sau odihnei, seara în drum spre casă, Duminica la plimbare, în timpul muncii sau odihnei, seara în drum spre casă, Duminica la plimbare, în țările de știință ori tehnică, omul nu poate auzi, vedea sau citi decât că "Dumnezeu nu există" și că "Cristos n'a înviat". Anul trecut Iliev, șeful propagandei, a lansat un slogan disperat: "agitatorii trebuie să pătrundă în familiile fiecărui om" pentru a "demonstra" că Dumnezeu nu există. Care-i răspunsul oamenilor născuți, crescuți și instruiți în învățătura lui Marx și Lenin? Ei-

trei ani 1841-44
Drom?!...

Doru îi urma să atenteze respirația. De câteva ore, strujan pâraea cu se lîngista. Minuta aceasta nerăsfecă însă îl înspămîntase mai mult. Fentruch respirația devenise din ce în ce mai slabă. Culoșii alături pe o saltea bitu- tui în care peele deveniseră de mult un fel de piază și de cămin pentru cuscăr- mai bine de două săptămîni împreună. Minuta asta îi dădea însă o senzație ca și cum în "Infirmarie" din domeniul alături de el ar fi fost încăncolat în urma un- spovirturi de paralizare ale sistemului circulator. Doru era anchilozat în urma un- căreia el se vindece - i-o spusese și doctorul: "Trebuie o operație foarte deli- cată și la această noastră din Văcărești nu avem mijloace."

[illegible]

Ascultă, Dorule, am să-ți povestesc de ce am ajuns aici... și de ce în curând voi muri... Te rog să nu mă întrerupi, căci așt că nu mai am mult... Aș vrea să mă spovedesc ție, căci la un preț nu pot ajunge - ei nici să mă împărtășesc pentru ultima oară... Tăcu oțva timp. Ochii închii, aproape ascunși în orbite, rămăsăi nemiscăi.

Amu în cruce, în fața primăriei, în fața școlii, în fața marelui, dintr'un sat de pe oalele muncitorilor, în fața acelor neavută și ale copiilor... câteva lugare de pământ și o pește de cai... Înainte trionfali liniștit. Nu aveam prea mult, dar din truda de a ne rugăm să-mi aglomeresc cele de-ale gurii pentru familie. Ba mai puțam și căva la o parte, pentru că vream să-mi mai cumpăr năceai pământ. N'a fost să fie însă. S'au schimbat vremile, m'am întors din război și am găsit acasă străici. Peste toate necorodirile aduse de Rul și mai abutu asupra satului și seacă. Abia de am putut să scap cu viață familia, fără să ajung să bat la poartă altora, ca Moldovenii sau ca Motii... Nu ne ajungea paonștea așa când comunistii începură să se amestec direct în trebile satului. Le început au încercat să ne străgă cu vorbe frumoase. Apoi și-au arătat arma. Iu vitura cea mare ne-au dat... când au început să împună așa zisele cote obligatorii de cereale. Pământul pe la noi nu e așa de bun. Dar ei nu țineau seama de aceasta. Cantitățile veneau stabilite dela Cluj - și dacă gorul nu dădea cât cereau ei, trebuia să facem rata din altă parte, să vindem ce aveam prin casă sau în bățură și să coborâm până spre Timisoara, unde se mai găsea cîte ceva de muncă și de grani ca să revăie. Am de arăndul, din ce în ce mai greu, din ce în ce mai mult de a ne ține pe noi și pe familia noastră, pentru vitele pe care le-am fi avut, ci... pentru pământ, atâtea hectare de pământ pe care să-l luăm și să-l chibzilem, erau cu sutele. Dacă nu aveai, trebuia să-l cumperi. Apoi ne-au scris lape totu la hectar, și dacă nu aveam trebuia să-l plătim în natură, cu pînă, sau cu oi, cu cui ce din primele livezilor. Atunci au început tribunalele agricole - și pentru cotele nepredate au început să curgă ani grei de închisoare sau de canal. Moul care a murit alaltăieri pe pîrciul din față era dintr'un sat vecin. Pentru că-l lipseau 150 de chile de grai, i-au dat 15 ani. N'a făcut decât doi. I-au dus la Salcia, la colonia de muncă - și acolo l-au necorodit în bătae și'n cîsmă. Săpau în apă până la genunchi... Acum n'au ce să-1 mai ia. I-au luat și auletul"... Povestea fu întreruptă de un urlet de durere. Strujan se chirci strângându-și mâinile pe pînțele. Rămase așa nemicaț oțva timp...

"Mă arde ceva înăuntru, de parc'aș avea jar. Sînt că mi se toposc mâtele.. că mă afîrșesc".. Apoi își continuă povestea cu voce mai slabă:

"Aşa mi s-a scris: "Nu îţi continua povestea cu voce mai slabă:
 "Agei îţi de zi, strângem în inimă otrăvă şi durere. De nicieri nu se vede
 vreun zăhă de speranţă. Securitatea mea prin sat. Noaptea dispăreau ţărâni
 de parchi şi pământ. Ai parte dintr-un auzesc şi sunt condamnat
 pentru că un ucenic otrăvise un om, sau că un ucenic ucisese
 Vasa asta pământul a fost în mai săgarit ca alte zile. Semănaşile de teamă
 în parte au încheiat. În parte au fost arse de secetă. Toată luna a prilej de
 Mai n'a picat strop de ploaie. Pe ceară, picole, pipicite şi răzătoare
 pădite de soare. Fombul abia de două palme, cu filele sfripte şi apăsate,
 dădu-n rod prea de vreme şi nu leagă decât cărbune de câteva decete, pe care
 abia dacă erau câte zece sau douăzeci de bobă. Începu secerişul. Țărâni erau
 amărâți. Ploaia rămasă cu înima grea. N'aveau unde pune coasă, sau secerito
 re mecanică. Mai mult smulgea picole cu palma, alungându-le dintre ierbur
 Moonea în ser ceva prevestitor de nenorocire. Nu ne ajungea neocul acest
 În prima duminică înainte de începutul secerişului veni cineva dela Cucu, un

- 15 -
 unu care vorbea de tot de prost romanete, delegat dela statul regional. Ne
 voro a de paria de patria socialistă, dela noastra de a preda cetele
 pana la primul bob pentru a asigura primul de colectare... și nu este...
 Cinoave dintre cei bătrâni li spua în câteva cuvinte ca era în situația pe
 cogoare și nici nu vru s'aude. Amânând pe cei ce aveau de gând să ne codesească
 sau să ascundă. Apoi plecă spunându-ne că partidul a organizat o echipă de
 control care va inspecta cum se face culeșul și truiertatul pentru a împiedica
 pe chiaburi să ascundă sau să distrugă recolta. Imediat li făcure
 să crească focul ce ne ardea inima. Vedeam cuțitul înfigându-se până la os.
 Ne gândeam la un an întreg până la recolta următoare și ne îngrozeam la gândul
 că era să intrăm în toamnă cu hambarele deja goale. Nici pentru noi și
 nici pentru vite...

[illegible]

de mersul secerişului. Țărarii s'au plîns, arătându-i ospul ars.

- Eu trebuie să depăşesc planul. Nu mă interesează de unde să scot banii, ci de unde să vinde.

- Să-ți vinzi nevasta, banditul!

- Nevastă-mea nu-i din
- Ha, iar tu, tâlharule!

- La vara viitoare ai să vii tu să sãmănî, sau o să sãmănăm împreună? -
Mama ta... și Pastele tău... Apoi e urmat încoșarea - și cele ce-am

- Mama ta... si fratele tau...
văzut si noi. Cel care-i răspunsese era frate-meu mai mare. Om mare, înalt, cu păr negru, cu ochi albaștri, cu buze roșii. Si au înco-

să de copii. Gospodar mai bun ca el nu era în sat. Vlad era vecin cu un tânăruț de la țară, un băiețel de vreo 15 ani, care se numea Mihail. Său în-
poltrucul. Dar nu i-a mers, pentru că Vlad era vecin cu un tânăruț de la țară, un băiețel de vreo 15 ani, care se numea Mihail. Său în-

erată. Atunci a tras un cișter de securitate, poate nu a fost...
...tăbă în cap de Marin Surugiu, iar țărani și-au ieșit din spe..

glontul a isbit in cap pe marin surdului. Leac pentru ei nu exista. Am ridicat pe politruc sa-l ducem in sat. Leac tot. Sti aiacele noi firi-
m ridicat pe politruc sa-l ducem in sat. Leac tot. Sti aiacele noi firi-
m ridicat pe politruc sa-l ducem in sat. Leac tot. Sti aiacele noi firi-

cele de orz i-au patruns in gatlej, in linca, mareu inainte, olier co-
acina tari, indreptate toate in sus. Ele imping spicul mareu inainte, olier co-

[illegible]

de un kilometru până să vedem corpul. Săptămăna de-acum
me. Când a fost să intrăm în sat, am văzut un nor de praf pe
Scheița. Noi eram de-acum

vede că cei doi cari au fugit telecablului
se ne așteaptă. Am fugit care pe unde am putut ca să scăpăm de furia securității.

» Inregistrăm cu bucurie apariția în Caracas, sub direcția dlui Corneliu P. Băscu, a cărui titlu "El Romano" în limba spaniolă, cu subtitlul "Organo de los Romanos libres en Sur America". Colaborăm la primele două numere dlui N. Delleanu, G. Dumitrache, Victor Petre, M. Dumitrascu, M. Diaconu, la mai mare:

* Anarul, la sfârșit. În satul fără câini, care e exilul românesc de astăzi, reporiții și-au permis să diriguie un buș al lui Balcescu municipiului Ploiești, ca să fie pus într-o piață a orașului sicilian. În cadrul unei mari, festivei italiene-române. Ce legătură decât aceea dintre câinu (sau, și mai rău, dintre sluga câinului) și victimă poate fi între regimul actual de la București, însuși al susținut de ocupantul străin, și cel mai patetic dintre refugiați, românii, care-i disprețuie și ure pe ruși tot atâta cât îi urm și disprețuie noi aceluși? Orice! Au o prezentă exilului, caută - ei uneori reușesc - să se vază comuniții. Și doar o începuserăm bine: de centenar, în 1952, pribegii l-au onorat pe marele precursor cu un pelerinaj de frumusețe amintire la Palermo. -

Adrian Popa

TELMĂCIRE de Vasile Posteauc

Ceți în ora umiliată mea,
Că înțelepții sunt stăpâni pe stele,
Și oulându-mă, în nopți, din quințe,
Am prins a plânge și-am aduce aminte...

Și depărțarea s'a făcut aproape
Binevoind adăncul să-mi descreape, -
În cântarea silabe de tăcere,
Răi coherți în cântă adăre...

Umblețul prin noroi, vădind minune,
Mi-a pus în gând poieni de rugăciune,

Și-n pas un lichir ros de libertate.
Precum ai strânge mâna unui frate...

Treptat, prigoanele de prin decenii
S'au profăcut în sărbători și denii
Iar iometul cătuge, sub odoșie,
Strălîmpede mireasă de tătăcie...

Și-acum măntore și tălăcesc o fată
De dincolo de munte, ce mă învață,
Că numai lacrimii i-ai dat să spele
Mreșul vieții noastre către stele.

La "Glasul" din Pankov s'a lăudat cu comemorarea centenarului Universității din Copenhaga - de care ar fi fost înființată de Danubio - publicând și fragmente de cuvântări. Din... lipsă de spațiu, desigur, n'a publicat și cuvântările rectorului Universității din capitala Danemarcei și a reprezentantului său, prof. Hans Jørgensen. Redăm noi câteva rânduri: "...Universitatea din Copenhaga ține să aducă omagiul său savanților și profesorilor români care s'au străduit să păstreze ordinea și tradițiile umanitare și științifice de a înflori în capitala Moldovei. Fie ca Universitatea noastră să strălucească totdeauna ca cea mai înaltă aspirație ale neamului românesc" - "...Înghesuiri unui prieten îndrăgostit să vă răsuflați cu aspirațiile voastre cele mai îndrăgite să se realizeze din viața istoria și lupta poporului român pentru o viață națională plină de demnitate în concertul națiunilor europene la justifiac".

La Voronid la Facultatea de Teologie Catolică din Montreal despre "Unirea Bisericii" pr. Petru Bogdan a spus: "...Fiind în spiritul epocii noastre, nu cred că s'ar putea fi Apostol Petru dacă s'ar fi născut, Papa, ar păreași Național și s'ar duce la Patriarhul ortodox din Ierusalim și împreună ar înfrumusețea și s'ar ruga pe locurile unde a pășinat, a murit și a înviat Mântuitorul nostru Isus Cristos. Acest gest ar face ca lumea să se extindă, iar corul s'ar deschidă pentru a privi la această înfrățire în dragostea lui Cristos. Acest exemplu înalt de umilință și dragoste ar avea binecuvântarea și reînvierea noastră în viață, să aducă o speranță, o mare și binefăcătoare operă, într-o lume divizată până la paroxism, într-o lume haotică și fără echilibru, într-o lume care așteaptă prăbușirea și definitivă, unde mândria și petrecând, iar alții, din cauza suferinței și marelui persecuții, sunt căzuți în mare desrădădă. Reînvierea vechilor urne ale părinților ar trezi poate lumea noastră căzuți în dor și derândăde".

La 5-lea congres al Societății Academice Române va avea loc între 6-12 Septembrie la Padova-Veneta. Tema propusă: "Violență și omnia", "gică omnia acoasă în relief de umbră și cea mai groasă de așchi". Propunând această temă - citim în "Buletinul" societății 15 Martie - se gândea la omnia intrupată în omnia eiică omnia a poporului român, eiică care putea să fie fabricată în stăruie de așchi și putea chiar să nu fie acolită în forma modernă, dar care era și o înstrăștrău cu suflet de autentice omnia formă din omnia-rea înțelepciunii părinților, din cred, din reflecție, din o disciplină, și care nu urma să strălucască și mai viu în cel care nu ajuns sau aspira să fie omnia în viața românească".

La 5 Martie a avut loc Adunarea generală a membrilor Bisericii române ortodoxe din Paris, ocupându-se cu lucrul de administrare a Bisericii: dăruirea de către Biserica, prădăre de buget. "Anonimul" a fost numai atârnat: nici cu înjurături, nici cu bătăie, moduri, prostii, parolă. Hotărât lucru: exilul merge spre maturizare. În această anotație, la Regulere Bisericească, a fost ales noul consiliu: av. Milea, col. Tomoreanu, av. Virgil Vasiliu, prof. Simion Bărbulescu, Ion Ștefan, G. Dumitrascu, prof. R. A. Georgescu, Dumitru Macu, D. Macu, ing. Parvian, av. Ștefan, col. Stoichescu, M. Domitru, av. Georgescu-Oleniu, sculptor D. Anastasescu, dr. P. Iliescu, col. Leatu. Sper la muncă!